

Δημητριάδος Ιγνάτιος: “Ας πιαστούμε από το πορφυρό ρούχο της Υπερευλογημένης Θεοτόκου”

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού](#)

Αυτόν τον Δεκαπενταύγουστο και όλη τη ζωή μας ας πιαστούμε από το πορφυρό ρούχο της Υπερευλογημένης Θεοτόκου Μαρίας, ας προσκυνούμε τη μορφή της και ας χαιρόμαστε βαδίζοντας μαζί της στον δρόμο της κοινής σωτηρίας, προτρέπει ο Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιος μέσα από το μήνυμά του για την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

Αναλυτικά το Μήνυμα:

«Νενίκηνται της φύσεως οι όροι, εν σοι Παρθένε Άχραντε παρθενεύει γαρ τόκος, και ζωήν προμνηστεύεται θάνατος. η μετά τόκον Παρθένος και μετά θάνατον ζώσα, σώζοις αεί, Θεοτόκε την κληρονομίαν σου». (Ωδή θ΄)

Αγαπητοί μου πατέρες και αδελφοί, παιδιά μου εν Κυρίω αγαπημένα.

Ανέτειλε σήμερα η άδυτη ημέρα της ανθρωπότητας. Ξημέρωσε η ακατάβλητη ελπίδα των απελπισμένων, το άσβηστο χαμόγελο των θλιμμένων, το δυνατό

στήριγμα των πεσμένων, η ιλαρή παρηγοριά των πληγωμένων, η αδιάψευστη σωτηρία των πάντων. Μέσα στην καρδιά του Αυγούστου αναδύεται Εκείνη, στο πρόσωπο της οποίας ξεπερνιούνται και καταργούνται οι νόμοι της φύσεως. Ξημέρωσε η ευλογημένη ημέρα, «η μία των Σαββάτων, η βασιλίσ και κυρία», κατά την οποία η Κυρία της γης και του ουρανού παραδίδεται στον υιο και Κύριό της, στον Θεό και Πλάστη της, για να τη θάλπει στην απέραντη αγκαλιά του και να τη δοξάσει στον Τρισήλιο Θρόνο του. Ανέτειλε η ημέρα, που το Ορθόδοξο πλήρωμα της Εκκλησίας προσεγγίζει τον ζωηφόρο τάφο της Πανάχραντης Παρθένου. Προσεγγίζει την πηγή της ζωής, η οποία σήμερα μεθίσταται στον Αρχηγό της ζωής. Προσεγγίζει Εκείνη που, όπως στέκεται «μετά τόκον Παρθένος», έτσι και σήμερα είναι «και μετά θάνατον ζώσα»!

Τά σύμπαντα υποκλίνονται, οι αστέρες και οι γαλαξίες και τα συστήματα των ουρανίων σωμάτων ανοίγουν δρόμο, για να περάσει η «Πλατυτέρα των Ουρανών». οι στρατιές των αγγέλων και τα τάγματα των αύλων δυνάμεων γονατίζουν μπροστά στο υψηλότερο δημιούργημα της θεϊκής σοφίας και δύναμης. η κτίση σήμερα δικαιώνεται, αφού η ίδια πλάστηκε για να στείλει την πρωτόθρονη κόρη στην αέναη δόξα της θεότητας. Σήμερα επαληθεύεται η αρχαία επαγγελία του Θεού, αφού ο πρώτος άνθρωπος, μία γυναίκα, περνάει στην παντοτινή ζωή κατασυντρίβοντας τον θάνατο. Μετά την Ανάσταση του Χριστού έρχεται η Μετάσταση της Θεοτόκου, για να μας υπενθυμίσει πως ύστερα από τη διάλυση του θανάτου ακολουθεί η αληθινή και άληκτη ζωή κοντά στον Σωτήρα.

Όλοι εμείς οι αμέτρητοι πιστοί, τα ευλογημένα παιδιά της μεγάλης Μάνας της Εκκλησίας, είμαστε η «κληρονομία» της. Είμαστε ο πόθος της, το αντικείμενο των προσευχών της, το ακρότατο σημείο στο βλέμμα της, το παρθενικό χτυποκάρδι της. Είμαστε ο λόγος για τον οποίο δακρύζει. Πολλές φορές είμαστε η αιτία για την οποία πονάει. η Παναγία πονάει με τους πόνους μας, με τα λάθη, με την αχαριστία και την επιπολαιότητά μας. Αναστενάζει στους καημούς μας. Συμπροσεύχεται στις προσευχές μας. Αγρυπνεί στις αγωνίες μας. η «μετά θάνατον ζώσα» σώζει «αεί» τη ζωή μας, όχι μόνον την παρούσα αλλά και τη μέλλουσα.

Εμείς που σήμερα πανηγυρίζουμε την Κοίμηση και τη Μετάστασή της στους ουρανούς, καλούμαστε να κάνουμε μια πορεία αυτογνωσίας. να στοχαστούμε πόσο ανάξιοι είμαστε της δικής της αξίας. να παραδεχτούμε τα αδικαιολόγητα λάθη μας, για να την πλησιάσουμε με μετάνοια. να την ικετέψουμε να μας κάνει σαν Εκείνη. να μας βοηθήσει να κυοφορήσουμε κι εμείς τον Θεό. να ζήσουμε τη σύζευξη με το απόλυτο αγαθό, όπως το βιώνει η Χάρη της αέναα.

δεν έχει σημασία πόσο χαμηλά πέσαμε. δεν έχει σημασία πόσο προδώσαμε την πρώτη πατρίδα. δεν έχει σημασία αν δεν σεβόμαστε τον διπλανό, αν γκρεμίζουμε

την οικογένεια, αν δολοφονούμε τα βρέφη, αν κατασπαράζουμε τα παιδιά, αν κακοποιούμε τον αδύναμο, αν αισχροκερδούμε ξεδιάντροπα, αν σερνόμαστε δέσμιοι από πρωτόγονα πάθη και ζωώδη ένστικτα, αν «πυρπολούμε» την ελπίδα καίγοντας τα δάση, αν καταστρέφουμε ο, τι υπάρχει στο πέρασμά μας. Όσο χαμηλά κι αν βρισκόμαστε, υπάρχει Εκείνη. Όλη η βρωμιά και η αμαρτία του κόσμου δεν μπορεί να καλύψει τη δική της καθαρότητα. Όλη η ανυπακοή των ανθρώπων δεν μπορεί να διαγράψει τη δική της υποταγή στο θεϊκό θέλημα. η Άχραντη Παρθένος Μαρία με την κοίμησή της «προμνηστεύεται» την αιώνια ζωή. στον «κάβο του χορού» του Παραδείσου Εκείνη ως πρωτοστάτις «Κυρά» χορεύει «στον αβασίλευτο ήλιο του Θεού χαρούμενη και ταπεινή πολύ, σαν την καρδιά του ανθρώπου»!

Αυτόν τον Δεκαπενταύγουστο και όλη τη ζωή μας ας πιαστούμε από το πορφυρό ρούχο της Υπερευλογημένης Θεοτόκου Μαρίας, ας προσκυνούμε τη μορφή της και ας χαιρόμαστε βαδίζοντας μαζί της στον δρόμο της κοινής σωτηρίας. Δεν είμαστε μόνοι. Είμαστε μαζί με την «αιτία της των πάντων θεώσεως». Μακάρι μ' αυτή τη χαρά της αδιάπτωτης ελπίδας να προχωρούμε στην καθημερινότητά μας. Προσεύχομαι για τούτο και σας το εύχομαι με όλη την πατρική μου αγάπη.

Χρόνια πολλά και ευλογημένα,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ